

Συνάντηση μέσα σ'ένα ποίημα της ΕΛΕΝΗΣ ΜΠΙΣΤΙΚΑ

Kathimérini 26/01/2008.

Voici un témoignage d'Hélène Bistika, publié dans le journal Kathimérini, le 26 janvier 2008. Ce texte s'inspire du [Ποίημα του Γιώργου Μπρουνιά, intitulé «Στο θάνατο του Πέρη Ιερεμιάδη»](#)

Συνάντηση μέσα σ'ένα ποίημα

ΕΛΕΝΗΣ ΜΠΙΣΤΙΚΑ - Καθημερινή 26/01/2008

Ήλθαν «Τα νεφούρια», ένα φυλλάδιο της «Διαμέτρου», από τη Χαλκίδα, φυσικά [νεφούρι Ευθ. (Χαλκ.) το σημείον ένθα δύο αντίθετα ρεύματα συναντώνται], με τη λακωνική, μεστή ευχή από τον δημιουργό τους Ν.Δ. Τριανταφυλλόπουλο, «Καλή Χρονιά» για την Πρωτοχρονιά 2008. Επειδή τίποτα δεν γίνεται τυχαία στα χλωρά φυλλάδια, τα οποία επιμελείται ο Νίκος Δ. Τριανταφυλλόπουλος, με εκδότρια τη

Βασιλική Στεφανή Χιώτη, προσέξαμε ότι η πρώτη σελίδα-εξώφυλλο είναι ένα ποίημα του Γιώργου Μπρουνιά, εκλεκτού συνεργάτη της «Καθημερινής», επί καθημερινής βάσεως που έχει τίτλο «Στο θάνατο του Πέρη Ιερεμιάδη».

Το ποίημα το ίδιο σε κάνει πολύ να σκεφτείς, ιδίως όταν έχεις χάσει αγαπημένα πρόσωπα : «Εκεί πέρα υπάρχει η χαρά / που μας άφησες πίσω / τόσο πιο μεγάλη / αφού θα είσαι σαν εδώ / όταν μαζί σε κήπους / ή σε σπίτια μέρα μεσημέρι απόγευμα το βράδυ / τρώγαμε και κουβεντιάζαμε / για μέρη άλλοτε ή μελλοντικά / κανείς μας δεν ήξερε καλύτερα / γιατί δεν τα 'χε ζήσει / να μη γλιστράνε / Εδώ / πως θα βρεθούμε πάλι / με μια φαντασία άυλη ανάμεσα / εσένα / αγατώντας τη ζωή / όταν ψήναμε στα κάρβουνα / κάτω σε μαγιάτικες πορτοκαλιές ; /

Ή μήπως θα 'σαι και του χρόνου / περασμένος τώρα ο μισός / καθώς σηκώνεσαι νωρίς / να φτιάξεις τον πηλό και τον προσάναμμα / σε λιβάδι σαν τα μάτια σου γαλάζιο / κι αθώο σαν το γέλιο σου / μόνος μες τη συνάφεια / και πολλοί / σαν αυτούς όπου θα λείψεις / με το θλιβερό / να σε θυμούνται μα όχι να σε βλέπουν / και ν' ακούν τις τρέλες σου / που κάναμε την ώρα φωτεινότερη. Σκοτεινιάσαμε. / Όμως οι μέρες δεν τελειώνουν / επειδή το 'πε η θάλασσα / σ' αυτήν άλλωστε κανείς δεν χάνεται / ξαναβγαίνει αλλαγμένος / γιατί έρχεται συγκέντρωση / κι εσύ / είσαι πάντα στον καιρό σου».

Δεν είναι συχνό κι όμως συνέβη να διαβάξεις ένα ποίημα για έναν καλλιτέχνη, εικαστικό, ζωγράφο, άνθρωπο του πνεύματος και γεμάτο ζωή, να μην τον έχεις γνωρίσει και να τον συναντάς, να γοητεύεσαι και να είναι το σημείο της συνάντησης ο θάνατός του. Έπαιξε τον ρόλο της και η υποσημείωση, στη σελίδα 1 και αυτή : «Μοιράστηκε από την Τζούλια Τσιακίρη την ημέρα της κηδείας του Πέρη Ιερεμιάδη (14.5.2007), στο Νεκροταφείο Ζωγράφου». Πάνε μήνες οκτώ που έφυγε ξαφνικά, από εγκεφαλικό, ενώ ήταν από καιρό σοβαρά άρρωστος. Οι φίλοι του, και είχε πολλούς και είναι σαν και αυτόν καλλιτέχνες μοναχικοί και ευαίσθητοι, τον αποχαιρέτησαν, και η Τζούλια Τσιακίρη έδωσε το ποίημα-αντίο του Γιώργου Μπρουνιά, φίλου ζωής, σε όλους όσους είχαν έρθει στην κηδεία, σαν να τους μοίραζε από ένα μακρόμισχο τριαντάφυλλο να το ρίξουν, να το πάρει μαζί του «εκεί πέρα που υπάρχει η χαρά». Το ποίημα είναι αμάραντο τριαντάφυλλο και το άρωμά του τύλιξε τον όμορφο άντρα, γεννημένο στην Αθήνα το 1939, με αίμα Μικράς Ασίας από τον πατέρα του, και κρητικό χανιώτικο από τη μητέρα του. Ταξίδεψε στην Αφρική, έμαθε εκεί τα πρώτα γράμματα, γύρισε στην Ελλάδα, έφυγε για σπουδές στο εξωτερικό, φοίτησε στη Σχολή Καλών Τεχνών στο Παρίσι, όπου έμεινε

11 χρόνια και εργάστηκε σχεδιαστής. Πήγε στη Γερμανία, στη Φρανκφούρτη, μετά στη Ρώμη και επέστρεψε στην Ελλάδα, σε δύσκολη εποχή, το 1972, για να ασχοληθεί με το σχεδιαστικό έργο του Δημήτρη Πικιώνη, να επιμεληθεί την έκθεση Γιαννούλη Χαλεπά, στο Ίδρυμα Τηνιακού

Πολιτισμού το 2005. Και να ζωγραφίζει. Όπως έγραψε στην «Αυγή» (16/5/07) για τον ζωγράφο Πέρη Ιερεμιάδη ο Σταμάτης Μαυροειδής «ο μοντερνισμός του Πέρη αφορούσε στις μόνιμες ρίζες... Ένας δραστικός τεχνίτης παλαιάς κοπής που μας χάριζε τον εαυτό του στα χοντρά κουφάρια καϊκιών, στις αρχαίες καλλιγραφίες, στις πανηγυρικές φιγούρες της διαρκώς αναζητούμενης πληρότητας, στους λιτούς λαϊκούς χάρτες, στο διακοσμητικό πνεύμα των μεγάλων πολιτισμών. Μια ζωγραφική στο ύψος του παλαιού ανθρώπου της δουλειάς και της σχολής, όπου ο θρύλος και η αφήγηση δεν ξεχωρίζουν από τα χρώματα... Το μάτι του ήταν δύο χέρια».

Δεν τον είχα γνωρίσει τον Πέρη Ιερεμιάδη, το ποίημα μ'έκανε να ζητήσω να τον «συναντήσω» και ας ήταν πια αργά. Έμενε στην Αίγινα, όπου τόσο συχνά βρίσκομαι, μα ποτέ δεν έσμιζαν οι δρόμοι μας. Κι αν έχω γνωρίσει καλλιτέχνες στη ρότα της δουλειάς μου ! Αυτή η «μη συνάντηση» με ανθρώπους που έπρεπε να είχα γνωρίσει νωρίτερα, απασχολεί συχνά τη σκέψη μου, ιδίως όταν τα περιθώρια του χρόνου στενεύουν. Γι αυτό ευχαριστώ πρώτα τον συνάδελφο Γιώργο Μπρουνιά, που με το ποίημά του μου τον γνώρισε και την Τζούλια Τσιακίρη, που μου έστειλε μέσα σε ένα φάκελο την ουσία, την έννοια της ζωής του Πέρη Ιερεμιάδη. 68 χρόνια ήταν αυτά, όμως, δεν πήγαν χαμένα. Όχι όταν δεν σε ξεχνούν οι φίλοι σου και περιμένουν «τη συγκέντρωση κι εσύ / είσαι πάντα στον καιρό σου».